

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **F. K.**, zastoupené JUDr. Milanem Holomkem, advokátem se sídlem Lešetín II/385, Zlín, proti žalovanému: **Zeměměřičský a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Moravské náměstí 1, Brno, **za účasti** O. M., o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2008, č. j. 30 Ca 29/2006 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Zeměměřičského a katastrálního inspektorátu v Brně („žalovaný“) ze dne 28. 11. 2005, sp. zn. O-174/684/2005. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 16. 8. 2005, sp. zn. OR-102/2005-750/3, kterým nebylo vyhověno jejímu nesouhlasu s neprovedením opravy chyby v katastrálním území Lhotsko, tj. nedošlo ke zrušení zápisu vlastnického práva k pozemku p. č. 220/2 na listu vlastnictví č. 103.

II.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tzn. namítá

nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatelka tvrdí, že v řízení bylo prokázáno, že k zápisu vlastnického práva záznamem byly předloženy listiny nezpůsobilé k vykonání záznamu. Jedná se konkrétně o rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 28. 4. 2003, č. j. 7 C 75/2002 - 73, a o geometrický plán ze dne 5. 3. 1998, č. 168-1083/97, vyhotovený Geodézií Brno, a. s.

Ohledně označeného rozsudku stěžovatelka namítá, že geometrický plán není jeho neoddělitelnou součástí, nýbrž že na něj rozsudek toliko odkazuje. V tomto směru ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí jasně vyžaduje, aby geometrický plán byl neoddělitelnou součástí listiny, podle níž má být proveden zápis do katastru. Pokud jde o geometrický plán, ten trpí zjevnou nesprávností tím, že nebylo vydáno příslušným stavebním úřadem rozhodnutí o dělení pozemků, vyžadované ustanovením § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) v relevantním znění. V tomto směru stěžovatelka poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2005, sp. zn. 30 Cdo 1756/2004, podle něhož smlouva o převodu části pozemkové parcely, k jejímuž oddělení stavební úřad v rámci územního řízení neudělil souhlas, je neplatná.

Stěžovatelka konečně vytýká krajskému soudu, že na její případ neaplikoval ustanovení § 8 odst. 1 a 2 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, podle něhož katastrální úřad zjistí, zda je předložená listina bez chyb a pokud není způsobilá k vykonání záznamu, vrátí ji tomu, kdo ji vyhotovil. Rovněž bylo opomenuto ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb. a § 32 odst. 1 písm. e) stavebního zákona (viz výše).

Proto stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek zrušit.

III.

Žalovaný se ke kasační stížnosti k výzvě soudu nevyjádřil; O. M. jako osoba zúčastněná na řízení toliko uvedl, že obsahu spisu nerozumí a proto se „jako slušný člověk vzdávám vyjádření“.

IV.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně je třeba uvést, že stěžovatelka uplatnila kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a protože v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumává pravomocné rozhodnutí krajského soudu a tímto předmětem řízení je vázán, je úkolem zdejšího soudu v nyní projednávané věci přezkoumat, zda právní závěry krajského soudu vyslovené v napadeném rozsudku obstojí či nikoliv. Z hlediska uplatněného stížnostního důvodu je tedy nutno posoudit, zda krajský soud aplikoval správné právní normy, a pokud ano, zda způsob jejich výkladu je souladný s obecně přijímanými výkladovými metodami, zejména s metodou teleologickou.

Z obsahu správního a soudního spisu k tomu plyne, že rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 28. 4. 2003, č. j. 7 C 75/2002 - 73, bylo určeno, že vlastníkem pozemku označeného v geometrickém plánu č. 168-1083/97 ze dne 5. 3. 1998, vyhotoveného Geodézií Brno, a. s. jako pozemek parc. č. 220/2 v katastrálním území Lhotsko, který vznikl rozdělením pozemku parc. č. 220 na LV č. 184, je O. M. Odvolání, podané stěžovatelkou, následně zamítl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 1. 2004, č. j. 13 Co 179/2003. Následně provedl Katastrální úřad ve Zlíně zápis vlastnického práva k předmětnému pozemku ve prospěch O. M.

Stěžovatelka se domáhala opravy vlastnického práva a vrácení tohoto zápisu do původního stavu, nicméně Katastrální úřadu pro Zlínský kraj dříve citovaným rozhodnutím ze dne 16. 8. 2005 této žádosti nevyhověl a odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný výše označeným rozhodnutím ze dne 28. 11. 2005.

Nejvyšší správní soud na základě shora přdestřehných skutečností a v souladu s názorem krajského soudu, obsaženým v odůvodnění napadeného rozsudku, vycházel z ustanovení § 8 odst. 1 katastrálního zákona, podle něhož „(1) *Na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly*

a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru,

b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.“ Podle odst. 2 stejného ustanovení „*katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést.*“ K tomu je třeba dodat, že citovaný výčet možností oprav údajů v katastru je vymezen taxativně a není možné ho proto výkladem rozšiřovat o případné další důvody, na které zákon výslovně nepamatuje. I na katastrální úřady se totiž v plném rozsahu vztahuje ústavní imperativ, podle něhož státní orgán může činit jen to, co zákon výslovně stanoví (čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR).

Jelikož v daném případě došlo ke vkladu vlastnického práva do katastru na základě pravomocného rozsudku soudu, stěžovatelka ani nenamítala nepřesnosti při měření, příp. překročení mezních odchylek a nebyla provedena oprava listiny, na jejímž základě byl vklad proveden, je zjevné, že návrh na opravu mohl být úspěšný toliko tehdy, když by stěžovatelka prokázala zřejmý omyl při vedení a obnově katastru, na který pamatuje citované ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. K tomu však zcela přesně krajský soud uvedl, že nelze měnit právní vztahy k nemovitostem vzniklé na základě pravomocného rozhodnutí soudu opravou chyby dle citovaného zákonného ustanovení. Jinak řečeno, institut opravy chyby není určen k revizi zavkládovaného vlastnického práva, nýbrž pouze k odstranění chyb v podstatě toliko technické povahy.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s argumentací stěžovatelky, že geometrický plán v daném případě měl být neoddělitelnou součástí rozsudku soudu ve smyslu ustanovení § 19 odst. 1 věta první katastrálního zákona. Podle tohoto ustanovení platí, že „*geometrický plán je neoddělitelnou součástí listin, podle nichž má být proveden zápis*

do katastru, je-li třeba předmět zápisu zobrazit do katastrální mapy.“ Jak totiž uvedl již krajský soud v rozsudku napadeném nyní projednávanou kasační stížností, tato podmínka byla splněna tím, že ve výroku citovaného rozsudku Okresního soudu ve Zlíně se na předmětný geometrický plán výslovně odkazuje (viz výše) a tento geometrický plán byl ostatně přiložen i při zápisu záznamu vlastnického práva do katastru nemovitostí. Tento názor je zcela správný a logický, protože požadavek učinit geometrický plán neoddělitelnou součástí příslušných listin nelze vykládat tak, že se tento musí nutně stát jejich součástí. Podstatné je, že z těchto listin musí být jednoznačně seznatelné, z jakého geometrického plánu vycházejí, o čemž v daném případě nemohlo být sebemenší pochybnosti.

Konečně k námitce, že geometrický plán neobsahoval doložku dle ustanovení § 32 odst. 1 písm. e) stavebního zákona z roku 1976 zdejší soud rovněž odkazuje na argumentaci krajského soudu v tom směru, že citované ustanovení se týká umísťování staveb, využívání území a ochrany důležitých zájmů v území, nicméně v daném případě se jednalo toliko o určení vlastnického práva rozhodnutím soudu podle občanského zákoníku, takže se jednalo o zcela odlišnou situaci, na kterou citovaná úprava obsažená ve stavebním zákoně vůbec nedopadala.

Lze tak shrnout, že stěžovatelka se mýlí, když tvrdí, že krajský soud neaplikoval vyjmenovaná zákonná ustanovení [§ 8 odst. 1 a 2 zákona č. 265/1992 Sb., § 19 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb. a § 32 odst. 1 písm. e) stavebního zákona], neboť již ze shora uvedeného je dostatečně patrné, že tak učinil. Provedený způsob výkladu těchto ustanovení přitom zcela konvenuje právnímu názoru Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka tedy ve skutečnosti nebrojí proti tomu, že by krajský soud opomenul aplikaci relevantních právních norem, nýbrž toliko nesouhlasí v výsledkem řízení o podané žalobě, v čemž však pochopitelně nelze spatřovat újmu na jejích subjektivních veřejných právech, která by podléhala ochraně ve správním soudnictví (§ 2 s. ř. s.).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodu zakotveného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný v řízení plně úspěšný sice byl, nevznikly mu však náklady řízení přesahující rámec jeho běžné činnosti a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Konečně osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů, protože jí soud neuložil plnění žádné povinnosti (§ 60 odst. 5, § 120 s. ř. s.)

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu